

dre også fik en belæring i 1990, om, hvordan man skal tage sig i agt og ikke tage sig i agt for, hvad man kan bruge eller misbruge tingene til bagefter. Sådan er situationen, og sådan er politik.

Formanden:

Hr. Ole M. Nielsen som ordfører.

Ole M. Nielsen (KRF):

Ja, nu har det jo været sagt nogle gange, også fra min side, at vi ikke kan være i tvivl om, at der er tale om et forligsbrud her, og den der vurdering fra hr. Ole Vagn Christensens side om, at hvad der ikke står, man ikke kan gøre, må man have lov til at gøre, holder altså slet ikke. Det er helt uinteressant at lave forlig på den måde.

Men jeg kan ikke lade være med, som jeg var lidt inde på i en kort bemærkning her for lidt siden, at komme ind på det endnu større forligsbrud, som jo ligger i forhold til den aftale, der blev indgået, dengang vi lavede arbejdsmarkedsreformen i 1993, hvor det jo helt klart var intentionerne, at det, der nu hedder bruttoskat – der er næsten ingen, der længere kan huske, at det hedder arbejdsmarkedsbidrag – helt klart skulle gå til dækning af omkostningerne i de tre arbejdsmarkedsfonde, og det er man begyndt med at fifle med for længst, så der ikke er hverken hoved eller hale på det.

Der er ingen, der kan finde ud af det, og det er selvfølgelig nok også meningen med det. Man begyndte med at ophæve skotterne imellem de tre arbejdsmarkedsfonde, og jeg har ikke i flere år set et regnskab over, hvordan den balance er med indtægterne fra arbejdsmarkedsbidraget, altså bruttoskatten, i forhold til omkostningerne i de tre fonde. Jeg kan se på nogle ministre, at de mener, at det, jeg siger, er helt forkert, men jeg vil faktisk gerne have, at vi kommer til at gå lidt op i at få et overblik over, hvordan den økonomi hænger sammen, for det mener jeg ikke at den gør.

Jeg har gentaget sådan flere gange om året i den tid, jeg har været i Folketinget, og også i den tid, jeg ikke var det, at det står vi fast ved stadig væk. Det var ideen i arbejdsmarkedsreformen fra 1993, og dér mener vi, at der er tale om et stort forligsbrud, men det kunne vi måske få en lille snak om senere.

Så kom hr. Ole Sohn i en kort bemærkning jo ind på substansen i det her om, hvor pengene har det bedst, i borgernes lommer eller ikke i borgernes lommer. Jeg er jo ikke den, der mener,

at pengene ubetinget altid har det bedst i borgernes lommer, men det er jo heller ikke det, der er tale om her. Her er der tale om i nogle borgeres lommer i stedet for i nogle andre borgeres lommer, altså i lommerne på de borgere, som er medlem af en a-kasse.

Det er dem, der får en fordel her i forhold til alle de borgere, som ikke er indrulleret i det system, og det er jo mange forskellige typer borgere. Der er nogle, der ikke har råd til at være med i en a-kasse, og nogle, der synes, de er alt for rige og alt for dygtige til det, plus studerende og en hel masse pensionister osv., som ikke får fornøjelse af dette her, fordi specielt a-kasse-medlemmer skal tilgodeses. Det er vi stærkt kritiske over for.

Derfor stemmer vi selvfølgelig imod lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Hr. Ole M. Nielsen kommer ind på, at sådan laver man ikke forlig. Jeg kan kun sige, at det var den hårde måde, jeg oplevede det på i 1990'erne under den borgerlige regering. Og derfor må jeg sige, at jeg sådan set ikke forstår, at man nu begynder at reagere hårdt, fordi det, der må være det centrale, er, om der er balance mellem de udgifter, der er, og så de ydelser, man skal have, og at man så ikke kræver mere op, end det er nødvendigt. Det er altså sådan, at regeringen har tilrettelagt sin politik, og det håber jeg hr. Ole M. Nielsen har forståelse for.

Det var noget andet, hvis vi sad her, og vi så havde brugt forliget til at hive penge ud af folk, og det så viste sig, at de ikke fik de ydelser, de skulle have. Så ville jeg i virkeligheden have talt om, at man så kunne give nogle begrundelser for forligsbrud.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg vil gerne spørge hr. Ole M. Nielsen, hvem der egentlig har gjort opmærksom på det påståede forligsbrud, der er her. Det er lidt underligt, synes jeg, at hr. Ole M. Nielsen er gået med i den her sag om at rejse et spørgsmål omkring forligsbrud. Og i hvert fald er det for mig at se verdens længste tilløb til at råbe forligsbrud, mere end halvanden måned efter at forliget er indgået. Kristeligt Folkeparti var derimod meget hurtig til at råbe forligsbrud, hvad angik folkeskoleloven i forbindelse med at nedsætte taksterne for skolefritidsordningerne.